

*Seduction on a Snowy Night*

Madeline Hunter, Sabrina Jeffries, Mary Jo Putney

Copyright compilație © 2019

Kensington Publishing Corp.

*A Perfect Match* © 2019 Sabrina Jeffries, LLC

*A Christmas Abduction* © 2019 Madeline Hunter One

*Wicked Winter Night* © 2019 Mary Jo Putney, Inc.

Toate drepturile rezervate



Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe

[www.lira.ro/lirabooks.ro](http://www.lira.ro/lirabooks.ro)

*Noști vrăjite*

Sabrina Jeffries, Madeline Hunter, Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Dorina Lipan, Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFRIES, SABRINA

Noști vrăjite / Sabrina Jeffries; Madeline Hunter, Mary Jo Putney

trad.: Cristina Radu - București: Lira, 2019

ISBN 978-606-33-4593-7

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

SABRINA JEFFRIES,  
MADELINE HUNTER,  
MARY JO PUTNEY

## Noști vrăjite

Traducere din limba engleză  
Cristina Radu

## capitolul 1

*Yorkshire  
Decembrie 1808*

Sala de bal de la Welbourne Place era atât de aglomerată încât, în ciuda vremii iernatice, evantaiile doamnelor fluturau la fel de viguros precum aripile porumbeilor în zbor. Domnișoara Casandra Isles făcea la fel. Nici măcar mirosul plantelor verzi din decorațiunile festive – legături de vâsc pentru săruturi, rozmarin, dafin și ilice – nu era de ajutor. Dacă nu scăpa curând din încăperea aceea aglomerată, avea să țipe! Dar nu îndrăznea să plece până când căpitanul Lionel Malet nu înceta să mișune pe acolo în căutarea verișoarei ei de optsprezece ani, Katherine „Kitty“ Nickman.

Cass oftă. Aparent, căpitanul avea tot ce și-ar dori o femeie la un soț. Ca mezin al unui viconte, avea rang și legături. Și cu siguranță că era chipeș pentru vârsta lui, cu buclele negre, nonșalant dezordonate, ochii albaștri și atitudinea masculină.

Dar, cu toate acestea, era dezgustată de el. Era oare din pricina afectării lui calculate? A zâmbetelor nervoase? A felului în care o dojenea pe Kitty la fiecare pas?

Poate că era doar el, punct.

Din nefericire, deoarece Kitty zăbovea la toaletă, el se îndrepta spre Cass, probabil s-o iscodească pentru a obține vreo informație pe care n-o putuse scoate de la Kitty și de la mătușa Virginia când le adusesă aici cu trăsura lui.

Odată ce ajunsese lângă Cass, abia dacă făcu o plecăciune, ca și cum știa că nu era de acord cu el.

- Văd că deja ți-ai pierdut frumoasa însoțitoare.

- Sunt sigură că se va întoarce în curând. Vorbeai despre Kitty, nu-i așa?

- Dar despre cine altcineva?

- Habar n-am, domnule. Câte femei bogate curtezi în prezent?

Privirea lui glacială i se ascuți.

- Mă interesează verișoara dumitale pentru ea însăși.

Ea îl privi.

- Așa o fi, dacă spui dumneata.

Ignorând comentariul ei înțepat, el făcu ochii roată prin încăpere.

- Sper ca domnișoara Nickman să nu se fi aventurat pe terasă. Există bărbați la această petrecere care cutreieră prin întuneric, sperând să smulgă un sărut de la o domnișoară naivă.

„Bărbați ca dumneata?” aproape că rosti Cass. Posesivitatea lui o îngrijora. Nu era ca și cum el și Kitty erau logodiți.

- Sper că nu te descrii pe dumneata însuși, spuse ea. Dacă te gândești s-o câștigi pe verișoara mea compromițând-o, asta ar fi o nesăbuiță.

El înțepeni.

- Înțelegi greșit situația, domnișoară. O iubesc pe domnișoara Nickman.

Iubire? Ea se îndoia că bărbatul chiar cunoștea înțelesul cuvântului.

Nu că verișoara ei n-ar putea face bărbații să se îndrăgostească de ea. Era superbă, cu păr bălai ca spicul grâului, ochi verzi limpezi și o siluetă perfectă. Într-adevăr, fiecare femeie din încăpere ar fi urât-o dacă n-ar fi avut și un temperament binevoitor, o inimă generoasă și un fel de a-i câștiga pe toți cei pe care îi întâlnea.

Apoi mai era și statura ei minionă care o făcea să arate ca o floare fragilă ce avea nevoie de un bărbat puternic s-o conducă – ceea ce din nefericire și era. Pentru că era de asemenea o moștenitoare naivă cu o avere uriașă. Asta complica fiecare curtare.

- Dacă o iubești, îi spuse Cass căpitanului, nu poți avea nimic împotriva să aștepti câteva luni înainte de a o cere.

Când în expresia lui apăru enervarea, asta îi întări convingerea că el voia doar să pună mâna pe zestrea lui Kitty. Dar își ascunse destul de repede reacția.

- Nu are fiecare domnișoară drept scop să-și găsească un soț cât mai repede cu putință?

- Nu înainte de a avea un sezon în Londra. Având în vedere valoarea moștenirii lui Kitty, cred...

- Iartă-mă, domnișoară Isles, dar ce crezi dumneata nu contează, atâta vreme cât mama ei e de acord cu mine. Și se întâmplă să știu că mă aprobă.

- Dă-mi voie să te contrazic. Când cuvintele ei pârură că-l surprind, ea adăugă: O cunosc foarte bine pe mătușa mea – nu va fi niciodată de acord cu un pretendent fără nici o recomandare în afară de legăturile lui. În orice caz, Cass spera că așa stăteau lucrurile. E hotărâtă să-i ofere fiicei ei un sezon deosebit în Londra și cu siguranță că știi că, odată ce se va întâmpla asta, Kitty va pune mâna pe un soț bogat și nobil.

Cassie n-avea de gând să-i spună că mătușa Virginia era, de fapt, vrăjită de titlul căpitanului Malet, de elocvența lui și de uniforma elegantă. Oricât de des ar fi atenționat-o, n-ar fi determinat-o să-i asculte părerea despre el.

Ar fi fost altceva în cazul în care căpitanul ar fi iubit-o cu adevărat pe Kitty, dar Cass nu credea asta și era la fel de nesigură în ceea ce-o privea pe Kitty, care îi ascunsese sentimentele sale față de bărbat. Acum Kitty flirta cu el și în clipa următoare dispărea, plecând Dumnezeu știe unde.

Până când Kitty nu spunea clar că era îndrăgostită de căpitan, Cass trebuia să-i țină pe cei doi cât mai departe unul de celălalt. Cass nu accepta s-o vadă pe iubita ei verișoară suferind la fel cum suferise și ea după un anume domn din Bath.

Își încrucișă degetele la spate.

- Mătușa mea îmi va asculta părerea în această privință, la fel ca și verișoara mea. Au încredere că am grijă de ele.

Căpitanul se aplecă înspre ea.

- Ah, dar nici una nu va avea încredere când o să amintesc de gelozia tomnatică față de succesul domnișoarei Nickman în a atrage un potențial soț.

Ea izbucni în râs. Gelozie „tomnatică”? Exista, oare, un asemenea cuvânt?

Ar fi trebuit să-i mărturisească ce vârstă avea. Sau să-l informeze despre considerabila ei zestre. Dar voia să se asigure că orice pretendent care ar fi interesat de ea o dorea numai pentru ea însăși. De aceea nu spusese nimic deocamdată în legătură cu zestrea și le rugase pe mătușa și pe verișoarele ei să facă la fel.

La urma urmei, avea timp destul să se mărite și deocamdată nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă toți o considerau a fi ruda săracă. Răposaii ei părinți se căsătoriseră din dragoste și la fel avea să facă și ea. Intenționa s-o vadă pe Kitty aranjată într-o căsătorie din dragoste înainte de a se concentra pe propria fericire. Nu vor exista vânători de avere pentru ea sau Kitty.

- Ei bine, domnule, spuse ea, se pare că am ajuns într-un impas. Așa că o să mă duc s-o caut pe verișoara mea, iar dumneata n-ai decât să faci ce dorești.

- Vin și eu, spuse el.

- La toaleta doamnelor? Nu cred.

Plecă, enervată că bărbatul o urma la mică distanță. De ce stătea Kitty așa de mult? Nu fusese niciodată genul care să se dichisească. Și când Cass intră în vastul salon dotat cu mobilier confortabil, o oglindă, un lavoar și un paravan în spatele căruia era o oală de noapte, nu văzu nici urmă de ea.

Cass n-o văzuse pe Kitty nici în sala de bal. Îi veni în minte comentariul căpitanului despre terasă. În ultimul timp, avea tendința de a hoinări.

Așa încât Cass ieși, ușurată să nu-l mai vadă pe căpitan. Dar, odată ce ieși pe ușile franțuzești, Cass își

dădu seama că terasa înconjură casa și treptele de piatră dădeau înspre grădină. Kitty putea fi oriunde.

Cass își frecă brațele. Era mai bine dacă își aducea un șal. Mătușa prevăzuse că va ninge înainte de lăsarea serii și Cass începea să creadă. Aerul părea înghețat și mirosea a...

Tutun arzând. Mirosul de trabuc o izbi de undeva de aproape. Se întoarse pe călcâie și văzu un bărbat sprijinit de un stâlp, uitându-se la ea din întuneric.

„Există bărbați la această petrecere care cutreieră prin întuneric, sperând să smulgă un sărut de la o domnișoară naivă.”

Ce ridicol! Nu va permite remarcilor căpitanului Malet să bage spaima în ea.

- Ați putea să vă anunțați prezența, domnule, înainte de a speria de moarte o doamnă.

Străinul chicoti.

- Vă rog să mă iertați, doamnă. N-a fost intenția mea. Se îndepărtă de stâlp și intră în lumina ce venea din sala de bal. Dar admit că sunt curios ce bărbat norocos sperați să întâlniți aici.

Ridică ștrengărește o sprânceană, deranjându-i armura de obicei impenetrabilă. Nu-și putea imagina de ce. Doar faptul că era chipeș - cu păr castaniu, un fermecător zâmbet pieziș și o statură bine clădită - nu era un motiv să-i permită a pătrunde dincolo de scutul ei. La urma urmei, fuma trabuc, ceea ce dovedea că nu era genul ei.

Apoi el aruncă trabucul și îl călcă cu vârful cizmei, atrăgându-i atenția asupra costumului. Hotărât lucru, nu era îmbrăcat pentru bal. Purta o mantie peste ceea ce păreau a fi pantaloni lungi, mai degrabă decât până la genunchi. Dacă ar fi să ghicească, ar zice că era îmbrăcat de călătorie. Pentru numele lui Dumnezeu, avea încă pălăria pe cap.

În minte îi sună alarma și își încrucișă brațele la piept.

- De fapt, caut o domnișoară. Blondă și cu ten deschis, mai scundă decât mine și care poartă o rochie de culoarea macului, cu garnituri galbene. Ați văzut-o?

- Ce culoare? La fel de bine ați putea să-mi spuneți că rochia e făcută din brânză. Dar, în afară de dumneavoastră, n-a mai ieșit nimeni pe ușile acelea de când am ajuns aici.

Asta explica hainele sale de călătorie, însă nu explica de ce se ascundea aici în loc să intre pe ușa din față pentru a fi anunțat. Probabil că ar trebui să meargă înapoi înăuntru.

- Înțeleg. În cazul acesta, nu îmi sunteți de nici un ajutor.

Când puse mâna pe clanța ușii, el își sprijini brațul de ușă, blocând-o.

- Poate că îmi puteți fi dumneavoastră de ajutor. O caut pe domnișoara Katherine Nickman.

- Kitty? Și eu o caut tot pe ea! O cunoașteți?

Pe față îi apăru o umbră.

- Nu personal. Ați putea să ne faceți cunoștință?

Sfinte Doamne! Acum, vânătorii de avere apăreau ca din senin.

- Și cine vă va prezenta mie? întrebă ea cu îndrăzneală. Asta ar trebui să aibă întâietate, nu credeți?

El o măsură cu o privire plină de interes.

- De vreme ce ne-am cunoscut prin prisma faptului că am împărțit această porțiune de terasă, speram că putem renunța la formalități.

Remarca amuzantă o făcu să zâmbească, deși nu-i prea venea.

- Sunteți foarte nepăsător în ceea ce privește prezentările, domnule.

Ochii lui luciră, uitându-se la ea.

- Și dumneavoastră la fel. Dacă vă aduceți aminte, dumneavoastră mi-ați vorbit prima.

El flirta cu ea, ca să vezi. În rolul ei de rudă săracă, rar se afla în postura de obiect al interesului din partea unui bărbat atât de arătos ca el.

- Și încep că cred că a fost o greșeală. Aruncă o privire critică asupra ținutei lui. Evident că nu sunteți îmbrăcat pentru această ocazie.

- Ceva ce deja regret.

Vocea lui tunătoare îi trimise un fior prin tot corpul, ceea ce era total nechibzuit.

- Ați fost măcar invitat la petrecere? insistă ea.

El își încrucișă brațele impresionante pe pieptul său la fel de impresionant.

- Asta-i o întrebare nepoliticoasă. Dumneavoastră ați fost?

Ea râse sincer.

- De obicei, nu-mi forțez intrarea la serate.

- De ce nu? Vă potriviți de minune. Mult mai bine decât mine.

- Deja am stabilit acest lucru, spuse ea sec. Deși asta nu v-a împiedicat să vă furișați pe aici ca un hoț.

El se îndreptă de spate cu o mândrie prefăcută.

- Trebuie să știți, doamnă, că sunt hoț doar în ce privește frumoasele doamne. Se aplecă doar atât cât s-o facă să-i simtă mirosul coloniei. Mai și fur câte un sărut ocazional.

Simți un fior pe șira spinării înainte de a-l înfrâna.

- Atunci ar trebui să intrați. Veți găsi o mulțime de rămărelor speciale pentru asta, ce vă pot servi în atingerea scopului dumneavoastră. Firește, dacă n-ați fost invitat...

- N-ați putea garanta dumneavoastră pentru mine? o tachină el.

Ea se uită pieziș la el. Acest flirt aiuritor durase prea mult.

- Nu. Trebuie să-mi găsesc verișoara.

El nu mai arăta amuzat.

- Domnișoara Nickman e verișoara dumneavoastră?

- Da. Și pentru dumneavoastră ce este?

Acum, deveni foarte oficial.

- Am un mesaj foarte important pentru ea de la frațele ei.

Cass tresări.

- De la Douglas?

- Doar dacă nu mai are un alt frate, spuse el sarcastic. Firește că de la Douglas.

Orice prieten de-al lui Douglas era și prietenul ei și al lui Kitty, asta presupunând că bărbatul acesta nu inventase legătura. În trecut, câțiva gentlemeni nerăbdători să se însoare cu o avere, se *dăduseră* drept altcineva în fața lui Kitty.

- Cum de îl cunoașteți pe Douglas?

- Sunt colonel în același Regiment 25 Husari, ca și el, prezent aici în permisie. Se înclină. Colonel Lord Heywood Wolfe la dispoziția dumneavoastră.

Podeaua se topi sub picioarele ei. Acest tip arătos era bunul prieten al lui Douglas? Care mersese cu el în toate escapadele nebunești, ale cărui remarci istețe Douglas le repetase adesea în scrisorile lui pentru a impresiona, distrându-le de minune pe ea și pe Kitty?

Dacă era așa, atunci s-o ajute Cel de Sus. Colonelul era încă și mai interesant în persoană decât pe hârtie. În afară de felul său amuzant de a fi, o domina ca un vultur o vrabie, deși, pentru o femeie, ea nu era scundă. Și ochii lui o măsurau cu mult prea mult interes. Doamne, Dumnezeule!

Dar dacă mințea? La urma urmei, Douglas ar fi scris de bună seamă să le spună că prietenul lui era în drum spre Anglia. Bărbatul acesta putea pretinde să fie oricine ar fi vrut. Ea se afla singură aici, afară cu el, și ar fi înțelept să fie prudentă.

- Acum, continuă el, îmi veți face onoarea de a-mi spune care e numele dumneavoastră?

## capitolul 2

Evident, Heywood abordase complet greșit problema. Cu asta se alesese pentru că plecase în fugă de la moșia Nickman odată ce auzise că Malet le însoțea pe doamne la Welbourne Place.

Nu că Heywood ar fi putut intra la bal. Lăsând la o parte ținuta de călătorie, Malet ar fi știut imediat de ce Heywood era acolo: să-l împiedice pe bărbat să se însoare cu domnișoara Nickman. Heywood îi făcuse o promisiune lui Douglas în această privință.

Și dacă în decursul salvării domnișoarei Nickman, Heywood ar fi intrat el însuși în grațiile tinerei moștenitoare? N-ar fi rău nici asta. Douglas își dăduse deja binecuvântarea pentru o astfel de căsătorie, cu condiția ca domnișoara Nickman să-l găsească atrăgător pe Heywood.

Din nefericire, tot ce făcuse până acum fusese s-o pună în gardă pe verișoara domnișoarei Nickman, ceea ce regreta. Va avea nevoie de verișoară de partea lui pentru ca domnișoara Nickman să-și dea acordul de a fi curtată. În afară de asta, îi plăcea de verișoară. Genul prietenos, avea un ascuțit simț al umorului și nici nu arăta rău. Deși în general prefera blondele, părul ei castaniu-deschis se potrivea cu tenul și avea o deosebită atracție, proprie doar ei.

Ea se uită înspre sala de bal și începu să se încrunte. El îi urmări privirea. Mulțimea părea că începe să se rărească, poate că se ducea la supeu. În fiecare moment, doamna își putea da seama de necuviința întâlnirii lor între patru ochi. După aceea, s-ar fi grăbit să intre, și el ar pierde ocazia de a vorbi cu domnișoara Nickman.

- Doamnă... începu el.

- O să vă spun cum mă cheamă dacă răspundeți la o întrebare, domnule. Îl pironi cu privirea. Unde ați fost detașați dumneavoastră și Douglas înainte de Portugalia?

Ah. Nu doar drăguță, ci și isteță și curioasă.

- Hanovra. Unde am purtat o bătălie la Munkaiser.

Când pe fața ei se văzu ușurarea, el oftă.

- Să îndrăznesc a spera că interogarea a luat sfârșit?

- Cum ne-ați găsit? Ea zâmbi ușor. Nu face parte din vreo interogare, asta ca să știți. Sunt foarte curioasă.

- Am urmat instrucțiunile pe care mi le-a dat Douglas spre casa lui și când am aflat că nu-i nimeni acolo, servitorii mi-au spus unde ați plecat cu toții.

- Aha. E logic.

Cum ea nu mai adăugă nimic, el glumi:

- Să vă spun în continuare „doamnă“ sau preferați să mă adrez cu apelativul de „verișoara domnișoarei Nickman“?

Ea chicoti.

- Iertați-mă! Sunt domnișoara Cassandra Isles.

Sigur. Domnișoara Nickman o menționase pe Cass Isles în încântătoarele ei scrisori către Douglas. Acele scrisori îl făcuseră să dorească să o cunoască pe sora lui Douglas.

- Știi, spuse el în glumă, ar trebui să te cred pe cuvânt că ești domnișoara Isles. Ai putea să mă păcălești. Așa că acum dumneata trebuie să-mi răspunzi la o întrebare.

Ea scoase un râset exasperat.

- Bineînțeles. Întrebă-mă ce vrei. N-am secrete. De fapt, sunt probabil cea mai plictisitoare femeie pe care o vei întâlni vreodată.

- Cumva, mă indoiesc. Trecu în revistă puținele lucruri pe care și le amintea despre ea. Pentru că se apropie Crăciunul, spune-mi care e desertul de Crăciun pe care îl preferi?

- Asta-i ușor. *Syllabub*<sup>1</sup>.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta.

- *Syllabub* e o băutură, nu un desert.

Ea se bătu peste bărbie.

- Orice are frișcă și zahăr e desert.

- Chiar și cafeaua?

- Mă rog, nu cafeaua. Doar dacă e în înghețată.

El nu se putu abține să n-o tachineze din nou.

- Ai o definiție complicată a desertului.

- Cel puțin nu spun că plăcinta cu carne tocată e desert. Se strâmbă. Grăsime de vită, pfui!

- Dar Crăciunul nu-i Crăciun fără plăcinta asta.

- În cazul ăsta, ai ghinion că ai ajuns prin colțul nostru de lume în perioada Crăciunului. Toată lumea de pe aici mănâncă doar budincă cu stafide. Ceea ce urăști.

El izbucni în râs.

- Și dumitale îți place. Doar doi oameni din Anglia, în afară de familia mea, știu că urăsc budinca cu stafide: domnișoara Nickman și dumneata. Întinse mâna. Ai făcut față provocării mele în mod admirabil. E o plăcere să te cunosc, domnișoară Isles.

- La fel, sunt sigură, spuse ea, sunând de parcă își pierduse răsufarea în timp ce îi luă mâna întinsă.

Contactul îl luă pe nepregătite și îl făcu să-și dorească ai simți mâna fără mânășă. Să fie și el fără mânășă.

Dumnezeule, ce se întâmplă cu el? Era un bărbat practic. Oricât de atrăgătoare ar fi fost fetișcana aceea, nu-și putea permite să fie distras de la scopul lui. Îi dădu drumul mâinii fără trageră de inimă.

- Nu ești deloc așa cum mi te-am închipuit. Cele câteva dați când domnișoara Nickman a scris despre verișoara ei „mai bătrână“ mi-am imaginat pe cineva...

- O tomnatică? Întrebă ea cu o voce hotărât distantă.

- Cuvântul ăsta nici nu există.

<sup>1</sup> Băutură spumoasă dulce, populară în secolele XVI-XIX. Era făcută din lapte sau smântână, coagulată prin adăugarea de vin, cidru sau alt acid și adesea îndulcită și aromatizată. (n.tr.)